

NICOLA MAY

Obchůdek
na rohu

motto román

Obchůdek na rohu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

The logo for 'motto' consists of the word 'motto' in a white, lowercase, sans-serif font, centered within a solid black rectangular background.

Nicola May

Obchůdek na rohu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

The logo for Albatros Media features the word 'ALBATROS' in a bold, uppercase, sans-serif font, followed by a small black triangle pointing to the right, and then the word 'MEDIA' in a similar bold, uppercase, sans-serif font.

NICOLA MAY

Obchůdek
na rohu

Praha 2020

Přeložila Kateřina Tomcová

*Pro ženy ze všech koutů světa,
jež odolávají svému osudu:
dnes, zítra, den za dnem.*

Ty nejsilnější duše vzešly z utrpení;
nejpevnější charaktery jsou zbrázděny jizvami.

Chalíl Džibrán

PROLOG

„Jste si jistej, že jste našel tu správnou osobu?“

Rosa si sundala zářivě modrou pletenou čepici a podrbala se na týle. Tím si ještě víc pocuchala už beztak rozjívěné tmavé kudrny.

Vysoký advokát s vyzáblým obličejem přitakal. „Ano, samozřejmě. Kancelář Evans, Donald a Simpson se chyb nedopouští. Vy, slečno Larkinová, jste nyní oficiální majitelkou *Obchůdku na rohu* v Cockleberry Bay.“

Podal zmatené pětadvacetileté dívce otlučený kožený kufřík a ukázal na drobný bezpečnostní zámek, jímž byla opatřena měděná spona.

„Tady. V závěti se uvádí, že vy – jen a pouze vy – smíte tento kufřík otevřít. Máte použít své datum narození.“

„To všechno je hrozně divný,“ poznamenala Rosa. „A kde vlastně přesně je to... Cockleberry Bay?“

„V Devonu, slečno, v Devonu.“ Advokát na ni pohlédl zpoza brýlí bez obrouček. „Předpokládám, že víte, kde je Devon?“

„Pane Donalde, možná mluvím, jak mi zobák narost, ale blbá nejsem.“

„No, tak to otevřete.“ Advokát netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu. „Už celé dny se dohadujeme, co asi bude uvnitř,“ přiznal se.

Rosa, aniž hnula brvou, na něho upřela svoje krásné zelené oči a chladně se zeptala: „Je to všechno?“

„Ehm, ano, ale... vy to tedy nehodláte...?“

„Musím do práce.“ Rosa si zase nasadila čapku a šálu, zapnula si krátkou, kožíškem lemovanou bundu a zamířila ke dveřím. „Díky moc za všechno.“

A zmizela.

„Taková drzost!“

Advokát se vztekle zahleděl z okna své kanceláře. Díval se, jak ta mladá žena s kufříkem v podpaží kráčí po zledovatělém nádvoří a vychází ven do rušných ulic prastaré právnické čtvrti města Londýna.

KAPITOLA 1

„Už zase jdeš pozdě, Roso. Tohle je seriózní obchod, žádný dobročinný bazar.“

„Ale no tak, pane Browne, to chce slunce v duši! Už jsem přece tady.“

Její šéf se však oproti svému zvyku neusmál. Místo toho povážlivě rudnul.

„Budu tě muset propustit, Roso. Potřebuju tu spolehlivé lidi a upřímně řečeno se mi zdá, že nemáš ponětí, co to slovo znamená. Několikrát jsem tě varoval. Promluvím si s ústředím, aby ti vyplatili zbývající mzdu.“

Rosa vzdychla. „Vážně?“ Když pan Brown neodpověděl, zvedla z podlahy kufřík a dodala: „Když už budete v tom, tak jim rovnou vyřídte, že už mně tahle posraná práce stejně nějakou dobu leze krkem. Ať si ji ti páprkové klidně strčí do tý svý naleštěný prdele!“

Když Rosa uprostřed dopoledne dorazila domů, její stará sousedka právě věšela na vchodové dveře věnec z cesmíny.

„Jsi tady nějak brzo, děvenko.“

Rosa jen zabručela: „A cenu za nejvšetečnější frňák roku získává Ethel Beanacreová.“

„Copak jsi to říkala?“

„Nic, Ethel, jenom si tak pro sebe brblám.“

Pohled na omšelý kufřík vyvolal v očích sousedky neklamný zájem.

„Že tys přepadla banku?“ Ethel se přitom skřehotavě uchechtla.

Rosa horečně hledala klíče. „Ne, abyste to někomu řekla.“ Položila si ukazováček na rty a mrkla.

„Takže dnes půjdeš do práce pozděj?“ Stařena nesouhlasně špulila rtíky. „S tím psem to takhle nejde, vždyť štěká celý dopoledne, dokud nepřijdeš na oběd.“

Rosa si jí nevšímala, zabouchla za sebou dveře, opřela se o ně zády a svezla se na podlahu. V ústrety se jí vrhl její trpasličí jezevčík a nadšeně jí olizoval tváře.

„Nazdar, Párku. Dneska není dobrej den,“ sdělila mu Rosa. „Panička zas dostala padáka.“ Hladila ho po hladké hnědé srsti. „Ale co, nic není ztracený, poněvadž odteďka jsem prej majitelka nějakýho obchodu kdoví-kde. Co ty na to?“

„Co to tu plácáš?“

„Šmarjá, Joshi, tys mě ale vyděsil! Co tu děláš?“

„No, já tu tak nějak bydlím.“ Zívl. „Potřeboval jsem se dostat. Včera jsme zapíjeli Vánoce – vždyť víš, my ragbisti už to tak máme.“ Usmál se. „Takže tenhle měsíc zase žádněj nájem, je to tak? Máš štígro, že tě mám tak rád.“

Josh, o šest let starší než Rosa, byl celkem pohledný chlap s urostlou postavou, vysoký a ramenatý. Dnes ráno měl na tváři sexy strniště. Pracoval někde v centru a se svým platem podle Rosy žádného nájemníka nepotřeboval. Brala to tak, že zřejmě potřebuje společnost. Věděla, že tenhle řadový domek v East Endu nedaleko Whitechapské třídy – v lokalitě kdysi nuzné, dnes

však velmi žádané – ho musel stát pěkný balík. A pouhých čtyři sta liber, které mu platila, byl na Londýn hodně nízký nájem.

Josh ji vzal za paži a jedním tahem ji zvedl z podlahy. „Tak pojď, dáme si čaj a ty mi povíš, co se zase přihodilo.“

Párek se rozštěkal.

„Nech toho!“ křikli po něm unisono a jídelnou prošli do kuchyně.

Seděli u stolu, před sebou kouřící hrnky s čajem, a hypnotizovali stále ještě zavřený kufřík, který na ně zahlížel jako nezvaný host.

„Tak co? Musíš mít přece aspoň nějakou představu, kdo ti ho mohl odkázat, ne?“ zeptal se nakonec Josh.

„Kdo jako? Já, Rosa Larkinová, totální nula bez příbuzných? Vychovaná po děčácích a u pěstounů? Z toho člověk asi moc nevytríská, ne?“

„Promiň, Roso. Já to tak ne...“

„To nic, Joshi. Dokonce ani ten advokát nevěděl, kdo za tím může být. Je to hrozně divný. Prej jim ten kufřík přišel jen tak poštou do kanceláře. Byl u něj dopis s mojí adresou a peníze na to, aby mě našli a kontaktovali. Bůhvíjak mě ten tajemnej dárce vůbec našel, když nemám ani trvalý bydliště a většinou jsem bez práce. Ani jsem neudělala nic, čím bych si takový dědictví mohla zasloužit. Vlastně se divím, že mě ještě nezabásli za to, že jsem šlohla Párka.“

„Ale vždyť ho někdo mlátil před obchodem! Dobře jsi udělala.“ Josh si zvedl psíka, jehož tělo vypadalo jako malá klobása, do klína. „Chudák malej. Úplně tě vidím, jak si ho cpeš do batohu a utíkáš s ním pryč jako o závod,“ smál se. „Ty bys byla dobrá na ragby.“

Možná by ses měla dát k nám, někoho jako ty zrovna potřebujem.“ Hodil si do hrnku další kostku cukru a zaúpěl. „Ach jo, je mi nanic! Tak pojď, otevři to. To ti není podobný, takhle se držet na uzdě.“

„Já nevím proč, ale mám trochu nahnáno.“ Párek, který vycítil změnu její nálady, na ni vrhl pohled a tiše zakňučel.

Josh ji vzal za ruku. „Neboj. Jsem přece s tebou. Tak do toho.“

„Ten, kdo mi to odkázal, znal moje datum narození. To je hrozně divný.“ Rosa se zhluboka nadechla a začala otáčet zrezlými kolečky zámku.

Uvnitř našla tři hnědé obálky. Začala je postupně otevírat.

První obsahovala majetkové listiny k nemovitosti v Cockleberry Bay a pár dalších lejster ohledně dodávek vody a elektřiny, daně z nemovitosti a tak dál.

Josh si je vzal. „Tak copak to máme. Na těch listinách by mělo být jméno člověka, který byl registrovaným majitelem... A záhada bude rychle vyřešena... Ach jo.“

„Co je?“

„Kolonka je prázdná. Nic tu není. Panebože, to je teda zvláštní. Ani nevím, jestli je to legální, ale to teď nebudeme řešit. Ty účty jsou ale vedené na nějakého Neda Myerse. Hmmm... Taky si to mohl jenom pronajímat. Říká ti něco to jméno?“

Rosa zavrtěla hlavou.

Josh hlasitě usrkl čaj. „Tak jo, dál.“

Ve druhé obálce našli svazek klíčů s přívěskem ve tvaru mořské hvězdice. Byl tam i lístek napsaný roztrěsenou rukou.

*Milá Roso,
bez váhání přijmi tento dar, dá ti štěstí, dá ti zdar.*

*Nechť andělé tě vedou cestou tvou. Měj srdce
dokořán a slunce nad hlavou.*

*Hvězdu mořskou sevři v dlani, když překvapí tě
kolísání.*

*Až s přílivem se těžce budeš prát, za tebou vždy
pevně budu stát.*

„Panebože, to jsou ale blbý kecý!“ zvolala.

„Podle mě je to krásný, Roso.“

„Ale Joshi, ty jsi někdy sentimentální jako stará bába.“

„Díky za poklonu.“

„Hele, poklonu bych asi měla složit tomu bláznovi, co zaklepal bačkorama. Ale co já vím, taky to může bejt nějaká barabizna, takže se nebudu zbytečně vzrušovat. Nebo si ze mě někdo vystřelil, kdo ví. Všechno mi to připadá až moc dobrý, než aby to byla pravda.“

„Ale tohle je fakt barák, cihly a malta, Roso. Máš vlastní dům! To je fakt úžasný.“

„Stejně to nejspíš prodám. Co já bych dělala s obchodem? A proč by zrovna na mně někdo páchal takový dobro?“

„Já ti někdy nerozumím, fakt. Otevři tu poslední. Třeba se dozvíme víc.“ Josh jí podal poslední, tentokrát pěkně naditou obálku.

„Kristepane, podívej!“ Rosa začala na stůl skládat paklíky bankovek, zatímco Párek vzrušeně poštěkával. „Teď si můžu koupit ty boty, co si na ně tak dlouho brousím zuby!“ Když nakonec z obálky vypadl ještě jeden dopis psaný roztřeseným písmem, vzdychla: „Ach

jo, už žádný sentimentální kecy! Přečti to ty, Joshi. Já se pustím do počítání.“

„Ani nemusíš. Tady se to píše.“ Josh začal předčítat nahlas.

Milá Roso,

tato suma čítající 2000 liber ti umožní přestěhovat se do Devonu a začít nový život.

Můj dar má jedinou podmínku: Obchůdek na rohu v Cockleberry Bay nesmíš NIKDY prodat. Až budeš cítit, že nastal správný čas – jen tehdy a nikdy jindy –, můžeš jej předat tomu, kdo si ho podle tebe skutečně zaslouží.

„No jo, tak mám po plánu. Ale jak by ten člověk asi zjistil, že jsem to prodala?“

V té chvíli se zničehonic zapnula televize v kuchyni. Párek pootevřel oko, zakníkal a znovu se pohodlně uvelebil Joshovi v klíně.

„Nesedíš náhodou na ovladači, Joshi?“ zeptala se Rosa nervózně.

„Kdepak, leží na lednici. Ale možná, že ten člověk přece jenom stojí za tebou, jak slíbil, co říkáš, Roso?“

„Nezačínej s tím. I opravdickej život je dost těžkej, kterej duch by se sem hnal ještě po smrti? To asi jenom vypadla elektrika.“ Odpočítala z hotovosti pět set liber a podala je Joshovi. „Tady máš nájem za minulej měsíc plus všechno, co jsem ti šlohla z ledničky – tu stovku už to určitě udělá.“

Josh vrátil peníze rovnou do obálky. „Jen si to nech a užij si to. Ohromně ti to přeju, Roso. I když to teda znamená, že mě asi brzy opustíš, co?“

„Však to zvládneš,“ zazubila se Rosa.

„Ale budeš mi chybět, ty kozo jedna střelená.“

„Spíš ti bude chybět nejlepší opilecká kuřba, jakou jsi kdy měl.“

„Jo, ta taky.“ Teď se usmál on. „Nechceš, abych jel s tebou? Že bych zkontroloval, jestli je všechno tak, jak má, víš? Možná tam ani nepoteče voda. A budeš si muset najít nějaký bydlení.“

„Kdepak, tohle musím zvládnout sama,“ odpověděla. „Ty už jsi mi pomohl až dost. A budu mít s sebou Párečka, ne?“

„Ale odjedeš, doufám, až po Vánocích?“

„Ne. Vánoce nesnáším. Ty budeš stejně s vašima a já aspoň nechytím svoji obvyklou depku. Sbalím si svých pár švestek a zítra frčím. Počítám, že do Devonu jezděj nějaký vlaky?“

Josh se zasmál. „Ty jsi úžasná.“

„Jo, kéž by!“ odtušila s úsměvem Rosa.

Josh si narovnal kravatu. „Koukej, já už musím do práce. Cestou domů koupím něco k večeři a pak mrknem, jak se tam vlastně dostaneš.“

„Tak to vezmi smaženou rybu s hranolkama. Jedu přece k moři!“

KAPITOLA 2

Když vlak vjížděl do stanice v Cockleberry Bay, Rose se nervozitou svíral žaludek. Párek skoro celou cestu prospal, teď však byl rozrušený a kňučel.

Co nejrychleji, jak mohla, vyvlekla z vlaku svůj těžký kufr a černý pytel plný oblečení. Pocítila přitom téměř stejnou úlevu jako její jezevčík, který okamžitě zvedl nožku u nohy stánku s kávou.

„Ajaj.“ Chlapík se zrzavým plnovousem, který stál za pultem, se netvářil zrovna nadšeně. Rose svým zjevem připomínal vyzáblého Vikinga.

„Panebože, moc se omlouvám,“ vyhrkla. „Měla jsem ho vyvenčit už v Exeteru, jenže jsem se bála, že nestihneme zase nastoupit. Koupím si u vás flašku vody a opláchnu to.“

Muž se zahleděl na rozcuchanou cizinku, jež stála před ním. Zpod lemu modrého kulicha jí trčely tmavé kudrny a rámovaly malý kulatý obličej. Na sobě měla upnuté tmavé džíny a černé tenisky, které evidentně měly to nejlepší za sebou. Na levé tváři si všiml drobné jizvy tvarem připomínající blesk. A slušelo jí to, i když na sobě neměla ani stopu mejkapu.

Usmál se. „To asi jedete zdaleka, co?“

„Ano. Z Londýna.“

„Na Vánoce za rodinkou?“

No nazdar, povzdechla si v duchu Rosa. Doufala, že neznámé město jí poskytne vytouženou anonymitu.

„Jo, přesně tak. Ale už fakt musím letět. Kde tady zastavujou taxíky, prosím vás?“

Vousatý muž se zasmál a odhalil díru po chybějícím zubu. „Taxíky? Dám vám číslo na Ralpa Weekse. Bydlí tady v Bay a živí se rozvážením všeho možnýho. Ale nevím, jestli bude volnej, ve středu toho mívá nejvíc. To víte, do Ulchesteru dneska nejede žádněj autobus. Mimochodem, já jsem Seb.“ Natáhl k ní ruku v rukavici.

„Já Rosa. A tohle je Párek. Horkej párek.“

Seb se srdečně rozchechtal. „Párek? Jako v rohlíku? To je teda nejlegračnejší jméno pro psa, co jsem kdy slyšel.“

„No jo. Vždyť tak vypadá. A navíc jsem ho šlohla, takže horký zboží to rozhodně bylo.“

„Tak to je ještě lepší. Hele, brnknu Ralphovi od sebe, už ho mám v telefonu. Tak vy jste ho štípla?“

„To je na dlouhý vyprávění, ale ne abyste na mě volal chlupatý. Nebo ty u vás v Bay taky nemáte?“

„Koukám, že se rychle učíte, Roso. Nemůžu ti tykat?“ Už držel telefon u ucha. „Nebere to. Koukni, jsem zmrzlej na kost a akorát jsem chtěl zavřít. Co kdybych tě svezl sám?“

Bylo už kolem čtvrté a setmělo se. I ona byla zmožená chladem a únavou, takže se vším souhlasila. „Jestli bys nás mohl vyhodit před hostincem *Na Palubě*, tak by to bylo skvělý.“

Když Seb naložil svoje pasažéry i s bagáží do otlučené bílé dodávky, křikl do buráčení zjevně unaveného výfuku: „Bohužel, žádná limuzína to zrovna není, ale na přesun z bodu A do bodu B to stačí.“

Rosa držela na klíně Párka. Psík natahoval čumák do tmy, aby zjistil, co se to děje.

„A pouliční osvětlení tady taky nemáte, koukám.“

Seb se zasmál. „No jo. Tady se kamarádíme spíš s baterkou. Na týhle cestě znám každou rozbitej šutr a výmol. Ale s vánočním osvětlením se radnice opravdu vyznamenala, za chvílku uvidíš.“

Rosa se v úzké ulici snažila aspoň zahlédnout *Obchůdek na rohu*, jenže adresu měla v kabelce a nechtěla před Sebem dávat najevo, že hledá nějaký konkrétní dům. To byla čistě její soukromá věc a tak to mělo zůstat... aspoň prozatím.

Zahnuli do další uličky.

Zbystřila, když uviděla pár svérázných obchůdků se suvenýry, pekařství a řeznictví, jejichž průčelí se pyšnila krásnou sváteční výzdobou. Protože sama nikdy nepoznala nic než rušné ulice velkoměsta, tady měla pocit, že se vrátila do minulosti. Sledovala mladý pár, který společně houpal za ruce malého synka, načež se společně nahrnuli do jedné z kaváren. Přes napůl zamřženou výlohu zahlédla pozoruhodný výběr koláčků a dortů.

Nikdy vlastně nepoznala, jak žije taková normální rodina. Její biologická matka byla alkoholička a kolonka „otec“ v rodném listu zela prázdnotou. Řekli jí, že ačkoli se máma snažila starat se o ni ze všech sil, sociálka jí miminko v šesti měsících musela odebrat.

Pak přišli Maureen a Len. Sami neměli to štěstí, aby mohli mít vlastní dítě, a tak ji přijali jako pěstouni s vyhlídkou na pozdější adopci. Jenže když bylo Rose šest, Maureen diagnostikovali konečné stadium rakoviny a Len nebyl schopen se starat zároveň o umírají-

cí manželku a malé dítě. Tak začala její klikatá pouť mezi dětskými domovy a rodinami pěstounů: Rosa byla natolik neklidné dítě, že nikdo nebyl ochotný vzít ji k sobě natrvalo.

Rosa vzdychla a pohládila Párka na svém klíně. Upřímně řečeno, její poněkud disfunkční vztah s Joshem (občas mu ho vykourila, ale jenom, když se hodně opila) se zatím v jejím životě nejvíc blížil představě štěstí. A od toho teď taky utekla.

Ovšem útěk pro Rosu představoval úplně běžné řešení. Nikdy neměla pochopení pro pitomce.

Seb na ni koukl přes rameno. „To byl teda vzdech! Už jsme skoro tam, zahneme za roh a hospoda *Na Palubě* bude rovnou před náma.“ Zpomalil a podřadil, aby kolem nich nechal projet řvoucí motorku.

V té chvíli ho Rosa uviděla. *Svíj* obchod. Ve světle reflektorů dodávky si povšimla, že má zajímavě tvarované průčelí. Na hlavních dveřích, z nichž se odlupoval tyrkysový nátěr, ještě pořád visela cedule ZAVŘENO. Nad překrásnou linií oken viděla vybledlý nápis *Obchůdek na rohu*. Zdálo se, že nad obchodem je prázdný byt. Rose se vzrušením rozproudila krev. Jestli dědictví obnášelo i místo k bydlení, pak jí náhle celý ten podnik připadal mnohem přijatelnější.

„Taková škoda,“ poznamenala tiše pro sebe.

„Myslíš ten krám?“ optal se Seb.

„Jo.“

„Ten už bude tak pět let zavřenej. Ale dřív to byl hotovej zlatej důl.“

„Co se tam prodávalo?“

„Ledacos, ode všeho něco. Místní tam fakt rádi chodili a turisté taky. Je to vlastně trochu záhada. Dělal tam

starej pan Myers, co ho vlastnil. Pak už ale nezvládal ty strmý schody nahoru do bytu.“

„Budiž mu země lehká, ale o jaké záhadě to mluvíš?“

„Nic zvláštního, jenom nikdo neuměl pochopit, proč se obchod po jeho smrti neprodal.“

„On neměl žádné příbuzné?“

„O nikom nemluvil. Umřel v osmadvadesáti letech v pečovatelském domě tamhle na vršku. A měl tam kolem sebe plno přátel, který si tu nadělal.“

„Aha, tak to jo.“

„Už jsme tady. Zájezdní hostinec *Na Palubě*, velectěná dámo!“

„Moc děkuju, Sebe. Můžu ti přispět na benzin?“ Rosa si uvědomila, kolik má u sebe peněz. Josh jí rozumně radil, aby si co nejdřív zřídila nový bankovní účet a uložila si je.

„Kdepak, neblázni. Někdy mi koupíš pivo.“ Usmál se. „Tak se tu s Párkem hezky zabydlete, a kdybysme se už nepotkali, teda i když jsem si jistej, že se potkáme, tak vám oběma přeju hezkou dovču a veselý Vánoce.“ Podrbal maličkého jezevčíka za ušima a vystoupil, aby Rose pomohl vytáhnout zezadu její zavazadla.

KAPITOLA 3

Rosa právě krmila v pokoji Párka, když se ozval Josh.

„Jenom kontroluju, jestli jste se dokodrcali do Devonu v pořádku.“

„Jasně, jsme živí a zdraví. Obchod je v rozkladu, aspoň na první pohled. Zjistila jsem, že už je pět let prázdný, a říkám to teda nerada, ale mám dojem, že pár místních nebude zrovna nadšených, že se tam nakvar-týruje nějaká nafrněná nýmandka z Londýna.“

„Takže jsi to už stihla omrknout?“

„Ale ne, jenom jsem ho viděla z auta cestou sem. Má fakt něco do sebe, a ty okna v arkýřích!“

„A jsi připravená skočit do vody?“

„No, nemám zrovna na vybranou, ne? Svýho tajem-nýho dobrodince nemůžu zklamat. Ale mám z toho strach, Joshi. O vedení obchodu a takových věcech nemám ani páru.“

„Teď to nech plavat. Zítra udělej pořádnou obhlíd-ku a uvidíš, jak to bude vypadat. Jestli chceš, můžu za tebou přijet a vzít s sebou Carltona. Ten už rekonstruo-val spoustu obchodů. Možná že nakonec bude stačit tam pořádně vygruntovat a tu a tam něco opravit.“

„Fajn, děkuju. Tady v hospodě mi ale dali krásnej pokojík, pár nocí tu zůstanu. Mám výhled na záliv. Joshi, zatím jsem to viděla jenom po setmění, je to tu

fakt nádherný, když se ty vánoční světýlka odrážejí ve vodě. Nemůžu se dočkat, až to tu ráno s Párkem začneme zkoumat. Ale ještě něco ti řeknu. Hádej, co je nad tím obchodem? Prázdněj byt!“

„Páni, Roso, to je teda bomba! Skvělá zpráva.“

„Ještě ale nevím, v jakým je stavu. Patřil tomu stařečkovi, bylo mu skoro sto let a žil tam celý roky.“

„Myslíš, že ti ten obchod odkázal on?“

„Zatím si tím nechci lámat hlavu. Teď jsem prostě tady a potřebuju zjistit co a jak.“ V té chvíli se jezevčík vztyčil na posteli a začal jí olizovat obličej. „Jejda,“ vyjekla Rosa a snažila se nesmát, „Páreček ti posílá pusou.“

„Já jemu taky.“ Josh se odmlčel a dodal: „Je to tady bez vás pěkně opuštěný.“

„Však si brzo začneš užívat volnýho baráku, a jak jsi sám řekl, kdykoli se tady můžeš ukázat. Ještě nevím, jak je ten byt velkej. Brnknu ti zítra večer.“

„Oukej. Hezky se vyspi, a až tam zítra vyrazíš, tak neklesej na mysli. Podle mě je to pro tebe dobrý. Můžeš začít úplně znovu, nový život.“

„Ale já mám ráda Londýn, Joshi.“

„Já vím, Roso, ale vzpomeň si, kolikrát jsi říkala, že chceš být svou vlastní paní...“

„Jo, člověk by měl dát bacha na to, co si přeje, vid?“ směla se Rosa. „Budeme s Párečkem v pohodě. Budu se snažit, aby tu neproštěkal celou noc, ale vypadá to, že je brouček stejně zničeněj jako já. Tak jo... vykoupat a do hajan. Dobrou!“

„Dobrou noc, milostpaní!“

KAPITOLA 4

Z hlubokého spánku Rosu vytrhlo klepání na dveře.

„Dobrý ráno, děvče. Jenom se chci zeptat, jestli budete chtít snídani? Za dvacet minut se končí!“

„Ano, ráda, prosím!“ Rosa si uvědomila, že se večera v tom rozruchu po příjezdu do hostince zapoměla navečeřet. Měla strašný hlad. „Můžu vzít do jídelny i psa?“

„Samozřejmě. Už se na toho chlupáče těším, jen co je pravda. Nachystala jsem mu na bar pár prasečích oušek.“

Rosa se usmála. Lidé tu byli neobyčejně přátelští. Hodlala toho co nejvíc využít, než přijdou na to, že je novou majitelkou jejich milovaného *Obchůdku na rohu*.

Sheila Hannaforeová měla zářivě bílé vlasy se staromódní trvalou. Muselo jí být kolem pětadesáti, ale na svůj věk vypadala báječně. Příjemný obličej jí zdobily zdravě červené tváře a ty nejzářivější bílé zuby, jaké kdy Rosa viděla.

„Vy jste Sheila, vidíte? Promiňte, mám špatnou paměť na jména.“

„Jo, to jsem já. Majitelka a vedoucí hostince *Na Palubě*, už třicet let. Já s tím tady žiju a dejchám, děvče.“

„A vedete to tu sama?“

„Bohužel jo. Brian, můj muž, loni zemřel.“

„To je mi líto.“

„Ale to nemusí, děvče. By to starej mizera a bruchoun. Z jedný jeho pojistky jsem si nechala napnout ksichtík a dopřála jsem si nový zuby, takže to zase tolik nebolelo.“

„Už jsem vám je chtěla pochválit, že máte krásnej úsměv.“

„No jo, námořníci říkávaj, že teď už nepotřebujou maják, stačí, když otevřu chleběárnu!“

„To je legrační.“

„Přesně. Takže anglickou klasiku, jo? Nebo patříte k těm poplašenějm jižanům, co se bojejí kousku chleba a masa?“

„Anglickou, jak ji děláte.“

„Bezva, bezva. Přinesu trochu vody a tady dejte pejskovi ouško. I když tady jsou námořníci po ránu spíjí zralí na psí suchary. Akorát teďka jsem zapoměla, jak se vlastně jmenuje.“

„Párek.“

„Ne, ne, dneska dělám klobásu.“

„Ne, tak se jmenuje. Párek, Páreček.“

„No panenka skákává! Tak to mě vomejou!“

Rosa se rozesmála. Líbila se jí zdejší mluva. Na první dobrou si Sheilu Hannaforeovou oblíbila.

„Jenom bych ho vzala na chvíličku ven, než to připravíte,“ navrhla.

„Dělejte, jak myslíte, děvče. Já jsem tu s jídlem v cucu letu.“

Když Rosa vyvenčila Párka a dala mu ouško, které spokojeně žvýkal pod stolem, žaludek se jí sevřel hlady. Vtom se Sheila objevila za barem s obrovským tácem v rukou.

„Tak tomu teda říkám hostina!“ Rosa uchopila vidličku a nůž. „Moc děkuju.“

„Nechte si chutnat, moje milá. A můžu se zeptat, co vás k nám vlastně přivádí?“

„Ehm... návštěva u příbuzných.“ Rosa si namočila klobásku do jasně žlutého žloutku.

„A u kohopak? Vás jsem tu nikdy dřív neviděla.“

„Sheilo, můžu vám tak říkat, že?“

„No jasně, zlato.“

„Víte, vlastně jsem jenom potřebovala vypadnout z Londýna. Je to tam hroznej blázinec a slyšela jsem, že v Devonu je krásně, takže... jsem tady.“

„Takže nebudete na Vánoce s příbuznejma?“

„Ne. Vlastně se moc neznáme.“

„Aha, to je škoda. Moji kluci sem jezděj furt. Potom přijede i můj nejmladší. Škoda že s sebou přitáhne i tu cuchtu, co jí říká přítelkyně... Ale v jeho věku už mu přece nemůžu říkat, co má dělat, no ne? Můj nejstarší, ten přijede na Boží hod s Marthou, to je jeho žena, a přiveze i vnoučata. Bydlej kousek vodtud, víte. Tři hotový zlatíčka, to vám povím, samou láskou bych je snědla.“

„To je hezký.“

„To jo. Budou ale taky muset přiložit ruku k dílu, tady to přes Vánoce hučí jak v úle. Tamhle vzadu už mám na tu spoušť nachystanou pěknou řádku nadi-
tejh krocánů.“

„Takže vy máte otevřeno i na Boží hod?“

„Jo, děvče, tady to funguje tři sta šedesát šest dní v roce. Vždycky musím jeden přidat, abych nějak vyna-
hradila dobu, kdy mám zavřeno.“

„Tak to je podnik podle mého gusta,“ podotkla Rosa.

„Však jste tu ubytovaná až do Štědrýho dne, tak co kdybyste tu zůstala o pár dní dýl? Tady žijem jako jedna velká rodina.“

„Možná to tak dopadne. Můžu vám to říct později?“

„To víte, že jo. Vždycky nechávám pro jistotu jeden pokojík volnej pro pocestný. O koupelnu se budete muset podělit s našima, ale ti jsou vycvičení a zvyklí na všechno. Fajn, tak já poběžím. Musím dát polevu na piškot. Tak se tu mějte krásně.“

Když Rosa stoupala po schodišti do pokoje, z hrdla jí vyklouzlo hlasité říhnutí.

„Vždycky lepší pustit to ven, říkám já.“

„Promiňte!“ Rosa si zakryla ústa dlaní. „Omlouvám se, netušila jsem, že tady ještě někdo je.“

Dívka stojící na podestě schodiště nerušeně pokračovala. „Já jsem Titch Whittakerová. Diblík s kozama, pro který se vraždí, teda aspoň podle Seba Watkinse.“

„Aha,“ zazubila se Rosa.

„Akorát jsem vám uklízela pokoj, než se nadlábnete. Ten bomber, co tam visí, je moc pěkněj.“

„Ehm... díky.“ Titch, která našla takové zalíbení v její bundě, mohlo být podle Rosy sotva dvacet.

„Tak jo, přeju práma den... Rose se jmenujete, že jo?“

„Rosa. A děkuju.“

„Není Rosa cikánský jméno?“

„Víte, že ani nevím?“

„A ty vaše havraní vlasy, fakt krásný. Vypadáte jak nějaká divoká šelma, Roso.“ A Titch s leštěnkou v ruce zmizela v hlubinách schodiště.

Rosa otevřela kufr a přepočítala si, kolik peněz jí zbývá. Blahořečila Joshovi za to, že si nevzal těch pět set

liber, které mu dlužila. Byl vážně ohromný. Za vlak utratila stovku, a pokud teď zaplatí šedesát liber za noc, celkem to budou čtyři sta. Ve výsledku tedy pořád ještě měla šestnáct set liber. Pro ni to bylo hotové jmění, navíc v hotovosti! Uvažovala, že jejímu rozpočtu určitě neublíží, když se později půjde trochu projít po obchodech, ale nejdřív ze všeho se chtěla podívat do *Obchůdku na rohu*.

Vylovila svazek klíčů s přívěskem ve tvaru mořské hvězdice, který našla v tom otlučeném kufříku, Párkovi nasadila vodítko, odnesla ho dolů a zamířila do ulic.

Přestože panovala zima, vzduch byl tak svěží, až Rosa šťastně povzdychla, když kolem sebe uviděla tu nádhernou scenerii. Hostinec stál přímo u pobřeží, takže stačilo jen sejít pár schodů a ocitla se na pláži. Pustila Párka na volno a ten se rozštěkal a začal kolem ní pobíhat jako šílený. Jeho maličké nožky se ještě nikdy nebrodily pískem, dosud znaly jen vodu v kašně v londýnském parku Battersea. Ani Rosa ještě nikdy takovou pláž neviděla: ve vodou vymletých kamenech byla vyhloubená malá jezírka a obě strany pláže lemovaly útesy vedoucí daleko do otevřené krajiny s napohled nekonečnými pěšinami.

Moře bylo klidné, jen tam, kde se střetávalo s mrazivým vzduchem, z něj stoupaly obláčky páry. Hodila Párkovi klacík vyplavený na pláž a došla až ke břehu. Užasle pozorovala jemné krajkoví, které vytvářela rozčeřená voda dotýkající se pevniny. V dětském domově neexistovalo nic jako normální dovolená nebo prázdniny. Tu a tam jezdili na celodenní výlety, a když se jelo „na prázdniny“, tak je vlastně jen převezli do podobného domova někde ve Wiltshiru, kde měli sice blíž do polí a luk, ale po moři nebo písku ani stopy.

Rosa si představila, jak nádherně tady bude v létě – samozřejmě i rušno, což by vůbec nebylo na škodu, kdyby tu vedla svůj obchod. Momentálně si však plnými doušky užívala, že na pláži kromě ní a ještě jiného pejskaře už není ani živáčka, který by vzdoroval zimnímu chladu.

Ohlédla se zpátky k hostinci *Na Palubě*. Byla to stará budova s bíle natřenou a všemi živly ošlehanou fasádou. Ve znaku měla starodávnou plachetnici. Rosa přemítala, jaké příběhy by asi mohla vyprávět. Ten druhý člověk, který se se psem procházel po pláži – vysoká, štíhlá postava –, kráčet přímo k ní, a jak se přibližoval, poznala vlasy svázané do culíku a plnovous Seba Watkinse.

„Všechno v cajku, Roso? Jak se máš?“

Na denním světle si Rosa mohla lépe prohlédnout jeho tvář. Těžko říct, kolik mu mohlo být. I přes mladistvé rysy mu koutky očí zdobily vějířky drobných vrásek. Snad něco po třicítce, odhadovala. Zkusila si ho představit bez těch vousů. Zrzkové jí nevadili ani v nejmenším, ale vousy nesnášela. Vždycky jí připomínaly jednoho pečovatele z děčáku, z jehož lačných pohledů adresovaných nedospělým dívkám včetně jí samotné jí pokaždé bylo na zvracení.

„Fajn, díky. Neříkal jsi, že máš psa.“ Jeho černý labrador čenichal kolem Párka a pak si s ním začal hrát.

„Já neříkám spoustu věcí,“ prozradil Seb s úsměvem.

„Jak se jmenuje?“

„Čert. Počítám, že po snídani od Sheily jsi nacpaná jak žok.“

„Slušně jsem si pošmákla.“

„To jo, Sheila každopádně umí lidem pohladit žaludek. A co ty? Co máš dneska v plánu?“

„Tak různě. Nejspíš to tady trochu prozkoumám. A rozhlídnu se po obchodech, však to znáš.“ V kapse si pohrávala s klíči. Napadlo ji, že možná bude muset s pravdou ven mnohem dřív, než původně chtěla. Tohle nebyl Londýn – žít si jen sama pro sebe tady bylo zho-
la nemožné.

Přiběhl k ní Párek. V tlamičce svíral starou plastovou lahev, kterou moře vyplavilo na břeh, a položil ji paničce k nohám.

Seb nesouhlasně vrtěl hlavou. „Hnusný petky!“ Sklonil se, aby ji zvedl. „Máme jenom jednu planetu, to by si lidi měli uvědomit.“

„Ty dneska nejdeš do práce, Sebe?“

„Jdu, ale až pozdějc. Touhle roční dobou moc lidí dopoledníma vlakama nejedí, takže se mi to nevyplatí.“

Párek začal na Seba rozčileně štěkat. Nelíbilo se mu, že mu zabavil novou hračku. Rosa ho spěšně připnula na vodítko.

„Tak ti přeju hezkej den!“ řekla mu.

„Tobě taky. Však se uvidíme.“

Zpátky nahoru k ulici s obchody vedla strmá cesta, a než Rosa došla až nahoru, byla pěkně zadýchaná. Jediný pohyb, jemuž se pravidelně věnovala v Londýně, byla pěší cesta do práce nebo okružní obhlídka různých barů, které hojně navštěvovala. K tomu samozřejmě venčila Párka, ovšem jeho krátkým nožkám úplně stačilo svižně obejít blok.

Obklopila ji božská vůně kávy a čerstvého pečiva linoucí se z různých kaváren. Vlastně to byl skvělý pocit, taková svoboda. Žádná nudná práce, do níž by

musela uhánět. Žádná dopravní špička a nacpané metro. Začínala si uvědomovat, jak nádherné to je, mít prostě trochu času. Mít ho jen pro sebe a užít si chvílku absolutní svobody.

Ohlédla se dolů, směrem k zálivu. Nad mořem kroužilo hejno racků. Na jejich chechtavé skřehotání – pomalu stejně protivné, jako když Párka posedla štekací mánie – si bude muset zvyknout.

Rozechvěle došla až ke vchodu do obchůdku. Proti němu našťestí stála banka, zatím ještě zavřená, takže jí nehrozily žádné bezprostřední zvědavé oči. Rosa otočila klíčem ve starém zámku. Cítila přitom příval vzrušení. Ať už ji za těmi modrými dveřmi čekalo cokoli, tenhle starý obchod na nároží byl její vlastní dům, její cihly a malta, jak řekl Josh. Její první domov. Její dar. Bylo to až neskutečné a ona si pořád ještě kladla otázku, jestli náhodou neudělala chybu. Nikdy v životě nic nedostala jen tak... Tak proč teď a proč zrovna ona?

Polekala se, když z dveřní zárubně spadla pavučina. Smetla ji z tváře a spěšně za sebou zavřela. Párek se držel těsně u ní. Vzpomněla si na jednu epizodu televizního pořadu *Lokalita je všechno*, kde jedna nevidomá paní vyprávěla příběh o svém psovi: prý neomylně pozná, který dům je pro ni ten pravý. Rozhodla se tedy pozorně sledovat, jak se tu bude Párek chovat.

Zmáčkla vypínač, ale světlo nesvítilo. Proč by taky mělo, vždyť obchod zel už pět let prázdnotou. Zachvěla se zimou. V koutě stál radiátor, takže až tu dá všechno do pořádku, bude mít i teplo. Početné regály, kdysi bělostné, teď pokrývala tlustá vrstva prachu. S tichým úsměvem vzala do ruky špinavého plyšového medvídka a starodávnou měděnou konvičku, jež trůnily vedle

zvlhlého růžového šátku a starého budíku – pozůstatků zřejmě velmi rozmanitého sortimentu, s nímž pan Myers tak úspěšně obchodoval.

Nesměle nadzvedla vybledlý zelený přehoz a objevila pod ním přímo starožitnou pokladnu – přesnou repliku té, s níž si tak ráda hrávala v dětském domově. Když na ní člověk mačkal tlačítka, částka s cinknutím naskočila v proskleném okénku.

Všude tu cítila pach vlhké zatuchliny, s úlevou však shledala, že stropy a stěny se zdají nedotčené. A když se tu všechno pořádně vydrbe, vyčistí a znovu vymaluje, bude obchod vypadat obstojně. Za pultem objevila klenutý průchod a ocitla se v nevelké kuchyňce. Našla tu i toaletou a schody vedoucí do bytu v patře. Z malého skladiště se dalo projít rovnou na roztomilý malý dvorek, kde stál kulatý stolek z tepaného železa a dvě židle. O kovové spirálovité schodiště byl opřený omšelý a roztrhaný slunečník. Zdálo se, že schodiště vede přímo nahoru do bytu.

Páreček čenichal všude kolem a vypadal velice spokojeně. Ani jednou nezaštěkal, což bylo dobré znamení. Rosa, která se už třásla zimou, ho vzala do náruče. „Tak pojď, ty kluku, koukneme se, kde budeme bydlet.“ Vrátili se dovnitř. Zadní vchod za nimi zamkla dalším klíčem ze svazku s mořskou hvězdíci.

Když stoupala po schodech, došlo jí, proč se stařícký pan Myers při souboji s věkem musel smířit s porážkou. Tak strmé a úzké schodiště Rosa ještě v životě neviděla.

„Ty bys možná potřeboval psí výtah,“ šuškala do ucha svému jezevčíkovi a přitom vdechovala uklidňující vůni jeho srsti.

Z horní podesty se vlevo vcházelo do kuchyně – maličké, ale funkčně zařízené. Na sporáku s malou troubou stála stará pískací konvice. Mezi ušmudlanými kachlíky na zdi se tu a tam objevovaly i čtverce s motivem mořské hvězdice. Skříňky už jistě měly svoje nejlepší časy za sebou, ale nebylo to nic, s čím by si neporadil kartáč a teplá voda.

Rosa otevřela lednici. Ven se vyvalil pach plesniviny, až sebou trhla. Nechala dveře dokořán a v duchu se odhodlala, že vnitřek musí pořádně vyčistit dezinfekcí. Bylo tu i místo na pračku, ale na tu nijak nespěchala. Předchozího večera si všimla, že v jedné z těch úzkých uliček je i prádelna. Dál po pravici pak našla koupelnu.

Při pohledu na ni si představila Joshe, s jakou hrdostí by asi opěvoval umyvadlo, vanu i záchod ve staromódní avokádové zeleni, a se smíchem ho nahlas napodobila: „Avokádová... bomba!“ Opotřebovaná sprchová hadice byla stále na svém místě, zavěšená přes dva kohoutky se studenou a teplou vodou. I tady byly po vykachlíkovaných zdech roztroušené hvězdice. Rosa se přímo rozplývala obdivem při pohledu na staré zrcadlo, jež jako by vypadlo z herecké šatny: mělo krásný dřevěný rám a všude po jeho obvodu ho lemovaly žárovky.

Dál našla jeden přiměřeně velký pokojík, kde z postele zůstal jen starý kovový rám bez matrace. U stěny stála obrovská mahagonová skříň, která potřebovala zdatný zásah leštěnký. Původní výsuvné okno zdobila průsvitná záclona a tlusté tmavomodré závěsy čpící zatchlinou. Zkontrolovala výhled: z okna bylo vidět na ulici, která se pomalu plnila lidmi spěchajícími za dopoledním nákupem.